

КРАЄЗНАВСТВО

№ 3

УКРАЇНСЬКИЙ КОМІТЕТ КРАЄЗНАВСТВА
ХАРКІВ, 1927

З М І С Т

	Стор.
Дм. Зайцев. — Методика краєзнавчої роботи	1
І. Зеленський — Як ми готуємо вчителя-краєзнавця	6
А. Козаченко. — Організація бібліографічної роботи в краєзнавчих осередках	11
Програм опису села	16
В. Кравченко. — Програм вивчення ганчарства	17
Ф. Лутай. — До історії заснування с. Жеребця на Запоріжжі та заселення Жеребецького району	20
Д. Соловей. — З нотаток подорожнього	24

Життя краєзнавчих організацій

Коростенська, Лубенська, Мелітопільська, Ніжинська, Полтавська, Шевченківська округи	26
РСФСР	30
Керуючі матеріали	31

КРАЄЗНАВСТВО

ЩОМІСЯЧНИЙ ОРГАН УКРАЇНСЬКОГО КОМІТЕТУ КРАЄЗНАВСТВА.

ХАРКІВ, 1927 р.

3

Адреса редакції: Харків, Шпитальний завул.
№ 5 (Біологічний корпус). Український
мітет Краєзнавства. Тел. 2-09.

Дм. Зайцев.

Методика краєзнавчої роботи.

Одною з характерних рис краєзнавчої роботи, особливо в наші часи, коли краєзнавство виливається в широкий науково-громадський рух і робиться складовою частиною радянського будівництва, є те, що участь у ній можуть брати найширші кола населення, кожний, незалежно від того, яку він має освіту, попередню підготовку, яку практичну роботу виконує він у житті, які у нього інтереси.

Для успішного виконання своєї роботи краєзнавець повинен: а) жити більш-менш довгий час в даній місцевості й приблизно знати її, б) мати інтерес до вивчення свого краю, в) розуміти ціль цього вивчення і, нарешті, г) бути знайомим з так званою методикою краєзнавчої роботи, себ-то знати, що і як треба робити.

Інтерес місцевих людей до краєзнавства вже виявився хоча би в тому, що краєзнавчі осередки раз-у-раз невинно ростуть як у своїй кількості, так і в обсязі тої роботи, що вони її пророблюють. Про цей інтерес свідчать і ті численні дописи, що їх надсилають що-дня ледве чи не до всіх часописів місцеві кореспонденти.

Не гірше стоїть справа і з загальною установкою краєзнавчої роботи. Основні краєзнавчі гасла сягнули вже далеко вглиб наших сел та хуторів. Виробниче краєзнавство стало вже дійсністю. Велика більшість низового краєзнавчого активу вже яскраво уявляє не тільки чергові завдання краєзнавчого руху, але й перспективи його розвитку в майбутньому.

Про це ми можемо дізнатися і з численних протоколів низових осередків, з їхніх планів роботи й відчитів, і, знов таки, з дописів численних кореспондентів.

І лише в одному ще у нас непочатий край, це в поширенні методики краєзнавчої роботи до низових осередків, в удосконаленні її до такого ступеню, щоби любий низовий робітник міг оволодіти нею без особливих труднощів, міг знати, принаймні, елементарні вимоги її.

На місцях скрізь розвинулася велика й цікава праця, що вражає багатством тем, ініціативи, влучністю загальної своєї установки і т. ін. Але невдалі плани роботи, підходи, засоби виконання, невміння робити

висновки, фіксувати здобутий матеріал і ін. приводять до того, що праця, на яку витрачено чимало енергії й часу, губить свою вартість або цілком, або в більшій своїй частині.

Тому питання *удосконалення методики краєзнавчої роботи і поширення її серед низових робітників і осередків на місцях* мусять стати на чергу дня, мусять притягти увагу всіх наших краєзнавців-методистів.

Даремно було б гадати, що цю методику можна викласти на кількох сторінках. Вона така ж багата, як те життя, що до його вивчення її прикладається. І коли торкатися методичних питань, то можна говорити тільки про самі початки роботи і накреслити ту схему, яку мусить розуміти кожен краєзнавець.

Найпростішою формою краєзнавчої роботи є провадження *спостережень*. Краєзнавець починає уважно приглядатися навкруги, збирати враження від тих речей та явищ, що оточують його. В цей час він розвиває в собі здатність бачити все, що є навколо, бо відомо, що всі люди дивляться, але не всі уміють бачити те, на що вони дивляться.

Із оточення дуже швидко кожен вилучить ту галузь, яка найбільше цікавить його: селянина, що має бджоли, можуть зацікавити місцеві медодійні рослини, час та порядок їхнього зацвітання і т. ін. Місцевого політосвітробітника можуть зацікавити форми і зміст місцевих селянських розваг молоді та дорослих людей.

Когось можуть цікавити ті пісні, що їх співають на селі, бо вони вперше з'являються тут, або відбивають певним чином останні соціальні явища і ін. і передають їх в особливо цікавому освітленні.

Власна ініціатива краєзнавця і здатність бачити, про яку говорено вище, відкриватимуть перед ним все нові й нові теми. Треба спинитись на одній або де-кількох з них і зосередити на них свою увагу. Не слід брати одночасно багато об'єктів та явищ для спостережень, бо тоді ні одне питання не буде освітлене в усій своїй повноті, спостерегані буде плутатись, не уважно робити і т. ін.

В допомогу краєзнавцям, що вибрали собі ту чи іншу галузь, служать ті численні програми спостережень, що їх видано різними науковими установами та організаціями. Так, Українська Метеорологічна Служба (Укрмет) у Києві видала програм фенологічних спостережень над грозами, джерелами, замкненими водоймами та шахтовими колодезями.

Сільсько-Господарський Науковий Комітет України видав програм для спостережень над шкідниками с.-г. рослин, станом озимини і ін.

Ленінградський Гідрологічний Інститут що-року розсилає програми спостережень над сніговим настилом, весняною повіддю і ін.

Етнографічна Комісія У.А.Н. надрукувала низку програмів із галузі етнографії та фольклору*).

*) Всі ці установи з охотою висилають зазначені програми всім, хто звертається за ними.

Чимало програмів друкується в різних загальних та спеціальних журналах, а ще більше їх є в місцевих наукових та краєзнавчих товариствах у рукописному вигляді.

Значна частина цих програмів указує не лише що спостерігати, але й дає короткі, але ясні вказівки, як робити дані спостереження, і тим полегшує працю спостерігача і одночасно майже забезпечує правильність роботи.

Не торкаючись особливостей кожної інструкції, можемо указати загальні моменти в них, яких обов'язково треба дотримуватись: а) всі спостереження треба записувати зразу же, в той же день; б) записувати треба тільки про ті об'єкти та явища, в яких певний.

Записи можна робити на спеціальних бланках, які розсилають де-які з зазначених установ, або в зшитку, або на картках. Цей останній спосіб повільно заступає зшиток і полягає в тому, що записи роблять на окремих аркушах паперу розміром $1\frac{1}{8}$ — $1\frac{1}{4}$ звичайного аркуша (в залежності від роду спостережень). Дані про кожен окремий об'єкт записують на окремий такий аркуш або картку. Напр., коли провадять спостереження над місцевими корисними й шкідливими птахами, заводять окремі картки для грака, зозулі, кібця та ін., на відповідну картку і записують по мірі спостереження день прильоту, початок гніздування, рід харчу та всі інші відомості. Подібні картки усувають ту розкиданість матеріялу, яка завжди зв'язана з щоденником, а при упорядкуванні записів дають змогу зробити це за короткий час.

Провадження спостережень, як перший ступінь краєзнавчої роботи, приступне кожному, бо крім програмів, паперу, олівця й уважного відношення до роботи, нічого не потребують.

Дальнішим ступенем буде організація *досліджень*.

В процесі спостережень може з'явитися інтерес до тієї чи іншої галузі життя або оточення, до якої саме — це залежить і від самого спостерігача і від характерних особливостей даного села. З'являється потреба не тільки пасивно спостерігати те, що перед очима, але й пошукати ще фактів, охопити все питання в цілому, з'ясувати ті незрозумілі моменти, що виявилися в процесі спостереження і т. ін.

Цей другий ступінь — дослідження потребує вже трохи більше від краєзнавця, аніж перший. Для досліджень існує також ціла низка програмів: дослідження вохкості ґрунту, обслідування посухостійких культур, бур'янів, забутків української природи, культури кукурудзи та ін. — С.-Г. Н.К.У. Анкета по дослідженню флори України — Науково-дослідчої катедри с.-г. ботаніки.

Програми для збирання етнографічних матеріалів, пісенного матеріялу, оповідань, казок, переказів і прислів'їв, відомостей про вірування в вихор, про звичай кидати гілки на могили мерців, про квіти, про день Івана Купайла та ін. — Етнографічної Комісії У.А.Н.

Ще більше завдань для досліджень мають місцеві наукові й господарчі установи: статбюро, земвідділи, окрплани та інші, завдань,

що потребують тісного співробітництва місцевих краєзнавців і часто-густо лише за допомогою їх і можуть бути розв'язані.

Дослідча робота, в порівнянні з спостереженнями, потребує більшої свідомості, уваги, систематичності. Вона потребує й більших навиків. Здобути їх можна лише підчас самостійної праці, але допомогти цьому можуть і місцеві краєзнавчі товариства, до яких кожен краєзнавець і мусить звертатися за вказівками. Дослідча робота ставить краєзнавця перед необхідністю підійти ближче до літератури, зв'язатися з місцевою бібліотекою, краєзнавчими часописами.

По-за наявністю програмів досліджень, зв'язку з відповідними організаціями і ін., майже завжди краєзнавець, що приступає до поглибленої дослідчої роботи, повинен ознаймитись і з літературним матеріалом по даному питанню. Інакше він буде повторювати вже зроблене, може стати на помилковий шлях або вжити непевних методів. Краєзнавча робота матиме успіх лише при умові колективності, в краєзнавчій роботі кожен новий робітник надбудовує над тим, що зроблено його попередником. А звідціль і впливає потреба ув'язки досліджень з роботою над літературою.

Третій ступінь краєзнавчої роботи полягає в *науковій обробці* даних дослідження. Ця робота властива не низовим осередкам і не рядовим масовим краєзнавцям, а мусить бути перенесена до наукових центрів, де є відповідні фахівці, і в дуже рідких випадках може бути пророблена на місці.

Але відмовлятися від неї цілком не слід. В міру своєї підготовки, свого загального розвитку, в міру забезпечення відповідною літературою або й приладдям, спроби краєзнавців зв'язувати факти і явища, відшукувати причини, порівнювати свої дані з даними інших дослідників і інших місць, робити висновки та ін., ці спроби безумовно слід вітати. Бо така робота багато дає для загального розвитку людини, для виховання так званого індуктивного мислення, яке так необхідне кожному в житті, дає вона багато для поширення світогляду, добре дисциплінує думку.

Поряд з цим не треба забувати й того, що краєзнавство особливо цінно тим, що воно допомагає „демократизувати“ науку, виводити її на той шлях широкої громадськості й приступності масам, що запівадав нам покійний учений — громадянин-революціонер професор К. А. Тимірязєв.

Нарешті мусимо одмітити четвертий, останній етап краєзнавчої роботи місцевого робітника.

В більшості випадків наслідки краєзнавчої роботи залишаються лежати поховані, мало кому відомі, без усякого дальнішого використання їх. І тоді виникає думка, чи варто було-б робити всю цю роботу лише для внутрішнього самозадоволення її виконавця або за для того, щоби при нагоді сповістити лише про те, що зроблено.

Все, чого досяг окремий краєзнавець або краєзнавчий осередок, неодмінно повинно бути відомо місцевому населенню і не просто для

інформації, а для того, щоб ці наслідки потягли за собою активну акцію, зробилися відправним пунктом у низці практичних заходів у різних галузях життя: господарській, освітній та ін. Виявлення, приміром, слабої врожайності картоплі і причин цього явища мусить вести за собою підвищення цієї культури в районі села. Робота, що показує корисну роль певних видів птахів для місцевих садків, повинна вести за собою організацію засобів приваблювання цих птахів, захисту їх від їхніх ворогів та ін. Винайдення в даній місцевості кісток колишніх вимерлих тварин, напр. мамута, повинно потягти низку лекцій місцевого учителя, лікаря або агронома з поля геології, історії життя, далі вилитись в організацію постійного природничого гуртка при сельбуді і т. ін. Досліди можуть показати в карбованцях, скільки губить дане село що-року від літніх пожеж і звязок цих пожеж з бездоглядністю дітей, в наслідок чого селяни мусять домагатися відкриття ясел.

По-за всим цим, краєзнавці повинні подбати про утворення в місцевому сельбуді кутка „наше село“ і розміщати в цьому кутку всі матеріяли, які можливо з технічних умов і які можуть поповнювати знання місцевого населення що до свого краю. Тут можуть бути різні мапи району, картограми культурних рослин, ґрунтів, плакати, деякі збірки, заклики і ін.

Треба також періодично робити доповіді в сельбуді або на зборах місцевих організацій за-для того, щоби тримати весь час громадянство в курсі тої роботи, яка ведеться, щоби пробуджувати інтерес до неї, втягти нових робітників, щоби зробити цю роботу, нарешті, невід'ємною частиною господарського й освітнього будівництва на селі.

Не будемо вже говорити про потребу освітлювати цю роботу в місцевій стінній газеті, округовому друкованому органі або і в центральних часописах.

Цей останній етап тісної увязки краєзнавчої роботи з дійсним життям може слідувати і за другим моментом — дослідчим, а не лише після наукової обробки. Але він мусить обов'язково увіходити в увесь процес краєзнавчої роботи, бо цей саме момент і є найхарактернішим в нашому сучасному краєзнавстві, радянському краєзнавстві, в порівнянні з дореволюційним і з краєзнавством більшости західньо-європейських буржуазних країн.

І це не випадкова особливість його, але найцінніший момент краєзнавства, це одна з перемог на фронті пролетарської культури. Цей момент і є той, що викликає великий ентузіазм наших робітників, що запалює все нові й нові вогники — краєзнавчі осередки, момент, який збиває краєзнавців в міцні лави і який забезпечує правильність того шляху, що ним розвивається краєзнавча робота в Спільці Радянських Республік.

І. Зеленьський.

Як ми готуємо вчителя-краєзнавця.

(З практики Лубенського Педтехнікума).

В сучасній новій школі немислимий учитель без солідної підготовки в галузі краєзнавства, як з боку наукового розуміння сукупності найближчого оточення, так і з боку методично-дидактичної можливості використання цього оточення. І з боку змісту, і з боку методів роботи та підходу до дитини — завжди необхідно прикладати принципи „краєзнавчого ухилу“. Комплексова система в цілому може розвернутись лише на краєзнавчій базі. Наша школа може бути дійсно новою лише тоді, коли вона не тільки збагнула краєзнавство теоретично, і і переводить його практично; коли кожен крок роботи вчителя виходить з орієнтації на найближче оточення. Це єсть велике досягнення, якого не мала і не могла мати стара, нежиттєва школа. Краєзнавство в школі єсть величезне завоювання нашої революції, через те мусимо підходити до нашого питання з найбільшою уважністю.

Кожний вчитель мусить бути краєзнавцем. Таке гасло викинули марксівська педагогіка.

Але кожний вчитель мусить бути краєзнавцем не тільки по педагогічним вимогам. Яко єдиний, часто, представник на селі культурної сили, лише він своїми знаннями місцевого краю може вплинути на поліпшення місцевого життя, на підвищення добробуту найближчого населення, на більш широке і раціональне використання сил природи, на виховання в народніх масах певного світорозуміння, відновної активності, прагнення до будівництва нового життя.

Зробити все це вчитель може лише після доброї підготовки — і суто наукової і методичної — в тій галузі, яку ми широко звемо краєзнавством.

Таку підготовку, розуміється, мусять у першу чергу взяти на себе ті установи, які взагалі зайняті підготовкою кваліфікованого підробітника, тоб-то Педтехнікуми і Інститути Народньої Освіти.

До цього часу питання про методи підготовки вчителя-краєзнавця в літературі майже не розглядалось, як дуже мало воно розбіралось і на широких конференціях-з'їздах, через те кожна установа робила так, як їй здавалось краще або як могла.

Так поступав і наш Педтехнікум. Можливо, тут багато неправильностей, хустарништва. Але „не помиляється той, хто нічого не робить“. Ми ж не хотіли нічого не робити.

В нашому Педтехнікумі підготовка свідомого і технічно озброєного вчителя-краєзнавця пройшла два етапи — перший, коли в учбовому плані Технікумів був окремий предмет краєзнавство, і другий, коли такий курс був скасований і на його місце заведена економ-

географія. В перший період справа розрішувалась досить просто: така підготовка переводилась в порядку розроблення курсу з відповідним практикумом.

Але питання ускладнилось, коли спеціальний курс був викинутий. Навіть був один момент, момент, так би мовити, хитання і шукання, коли з підготовкою студентів по краєзнавчій лінії справа стояла зовсім кепсько: нікуди їй було притулити. Та такий час був швидко ізжитий.

Зараз, як відомо, питання офіційно розв'язується в той спосіб, що „методи краєзнавчої праці“, з одного боку, віднесені по учбовому плану до методики природознавства (в галузі природи), з другого — до дидактики (очевидно, в галузі культурно-економічній).

З таким розподіленням погодитись неможливо, по-перше того, що трудно до дидактики пристібнути часткові якісь методи, якими являються „методи краєзнавчої праці“. Дидактика встановлює значіння краєзнавчого підходу в роботі, показує значіння краєзнавчого ухилу в роботі з дітьми, але не може зацікавитись розглядом у всій повноті деталей краєзнавчої методики. Дидактика нашої школи студіює головним чином організацію педпроцесу за комплексовою системою, а не методи в окремих галузях роботи вчителя. По-друге, методика природознавства має свої спеціальні завдання і може розглядати питання про методи краєзнавчої роботи (в галузі природи) постільки, поскільки взагалі вона вивчає методичні питання на конкретному матеріалі з найближчого оточення.

Звідси — необхідність виділити методику краєзнавчої роботи в зовсім окрему галузь. Цього вимагає і специфічність краєзнавчого матеріалу, як конгломерату різних наукових дисциплін, який потребує спеціальних методичних підходів і засобів.

Краєзнавча підготовка нашого студентства розгортається в декількох напрямках і розпадається на декільки моментів, а саме:

1. *Цілокупний огляд методів краєзнавчої роботи*, методів вивчення свого краю, — ми переводимо по курсу економічної географії.

В осередку цього курсу ми ставимо економічне життя України, і як члена Співки Радянських Республік і як фактора світового значіння. Студіюючи господарче життя свого краю, в його діалектичному розгортанні, ми цілком природньо знайомимось з методами вивчення цього краю. Сюди входять і моменти суто природничі і культурно-господарчі, взагалі все те, що охоплює краєзнавство.

Основними методами вивчення свого краю треба вважати дослідчий, екскурсійний і письмово-анкетний. По всіх цих трьох методах тут і набираються відповідні методичні знання і вміності.

Розуміється, ми особливу увагу звертаємо на дослідчий метод, — і як більш важливий і як більш складний, що вимагає і більш солідної підготовки.

Кожний наш студент за час перебування свого в педтехникумі мусить проробити в цій галузі таку роботу: 1) перевести певне обслі-

дування, як член своєї ланки (досліджування ланкою); 2) перевести обслідування індивідуально; 3) взяти участь у широкому колективному досліджуванні (всієї школи) по певному комплексу.

Всі ці дослідження передбачають: а) підготовчий момент (початкове ознайомлення на місці з об'єктом дослідження, вивчення відповідної літератури, складання плану, виготовлення матеріальних засобів обслідування); б) саме дослідження, яке обов'язково переводиться по першоджерелам; в) заключний момент — момент звіту, в писаному виді й усно на спеціальній конференції.

Робота керівника полягає в подачі відповідних вказівок що до напрямку роботи і тих чи інших заходів по роботі. Ця робота керівника особливо значна в першому для студента (ланковому) досліджуванні. Потім вона все меншає.

Для цієї роботи виділяються спеціальні години, — приблизно по два робочих дні на ланкові й індивідуальні (коли не вимагається дальньої поїздки) і 10—12 днів на широке колективне (дивись нижче).

Ланкове обслідування переводиться підчас аудиторної роботи, а індивідуальне — підчас міжтриместрової перерви (переважно зимової), для чого вона збільшується для студентів відповідного курсу на два дні, щоб не уривати на роботу часу відпочинку.

Перенесення індивідуальних обслідувань на час перерви робиться тому, що студенти вибирають за об'єкти своїх досліджень факти з їхнього найближчого оточення, в той час як ланкові охоплюють факти близькі територіально до педтехнікуму (необхідність більшого інструкування з боку фахівця).

Теми студенти вибирають за власною зацікавленістю, але з обов'язковим погодженням з керівником.

Крім писаного звіту по роботі (обробка зібраного матеріалу), кожний студент (чи ланка) мусить подати відповідні „матеріальні“ наслідки своєї роботи — чи в формі зразків (колекції), чи моделей, чи чого іншого. Самий звіт мусить бути ілюстрований власними відповідними малюнками, картами, схемами; цифровий матеріал, зведений в таблиці і діаграми. — Все це робиться для того, щоб студент засвоїв методи роботи, набув відповідної техніки дослідження і обробки матеріалу.

Коли студент вибирає тему, яка вимагає матеріальних витрат (незначних), педтехнікум приходить йому на допомогу своїми коштами.

Крім такого дослідження, в процесі проходження курсу переводяться (планово) ті чи інші *екскурсії* — чи ілюстративного, чи дослідчого порядку.

Перед екскурсією, коли потрібно, входять в звязки з тією установою, куди намічена екскурсія. По закінченні дослідчої екскурсії там залишаються 2—3 студенти, які детально, з відповідними записами, вникають у все те, з чим, може, побіжно ознайомилась екскурсія, і про наслідки свого вивчення докладають на конференції (писаний звіт

також обов'язковий). Мета таких екскурсій — набуття екскурсійної техніки, яка потім необхідна буде при вивченні оточення в такий спосіб.

Що торкається третього методу, *письмово-анкетного*, то тут справа значно простіша. Суть цього методу в тому, що певний об'єкт вивчається по спеціально складеним анкетам, що заповнюються тими особами, які близько стоять до цього об'єкту і добре знають його життя. Тут безпосередня присутність дослідувача не обов'язкова в місці дослідження. Цінність такого методу дуже невелика (суб'єктивізм заповнювача анкети, добровільна чи мимовільна його тенденційність, неможливість перевірити на власні очі те, що подає анкета, труднощі уявлення по одному писаному слову) в порівнянні з дослідчим, коли студент має змогу безпосередньо все побачити, розпитати не одну особу, поспробувати перевірити. До цього доводиться звертатись лише в крайніх випадках, коли немає змоги перевести вивчення іншими способами, через що ми не ганяємось за тим, щоб студентство досконало оволоділо технікою цього методу. Та і техніка-то його занадто проста, через те подаються лише загальні вказівки що до метода, навіть складаються відповідні анкети, але на тому справа і закінчується.

Студентські дослідження ми скеровуємо в той бік, щоб вони носили в собі елементи наукової роботи.

Факт чи з'явище не просто описується, фотографується, а вивчається в його причиновому розвитку, подається динаміка, а не тільки статика.

Обов'язковою приналежністю кожного вивчення являється аналіз можливих перспектив (проектний підход).

Суспільно-корисний момент нашого вивчення полягає як в тому, що наслідки нашого вивчення до послуг всіх бажаючих покористуватись ними (такі бажаючі є в достатній мірі — головним чином вчительство округи), так і в тому, що кожне досліджування (культурно-економічного порядку) ми закінчуємо *„листом до адміністрації“* зі вказівками на досягнення і хиби — з нашої точки зору — в роботі і житті їх установи.

На жаль, цей момент залишається тільки як *методичний*. Листи складаються, але ніколи по адресі не розсилаються, бо практика показала, що коли б такі листи розсилались (а особливо, коли б вони оголошувались!), то на слідуючий рік двері установи так міцно були б закриті перед непрошеними дослідувачами, що ніяка сила не відчинила б їх. Через те приходиться обмежуватись платонічними поясненнями студентам, як треба було б робити та як роблять десь (по літературним даним) у нас чи в Америці (за методом проектів).

Така робота (переводиться вона на I курсі) дає студентам досить солідну підготовку як в теоретичній, так і в практичній частині по методиці вивчення свого краю.

2. *Педпрактикум*. В склад педпрактикуму ми включаємо і момент краєзнавчої роботи (дивись нашу статтю в *Шл. Осв.* за 1925 р. Ч 10).

Для цього ми на III триместрі відряджуємо студентів (переважно I—II курсів) на розробку певного комплексу в певних територіальних межах. Ми вибираємо такі куточки нашої округи, де б побільше було цікавих моментів в цілокупному житті. В 1925 році за такий комплекс ми взяли земельну общину „Круглик“ (про це дивись вищезазначену нашу статтю), в 1926 році — штучно виділену територію „Удай“, де на природничій базі вивчали культурно-господарче життя в сучасний момент і в розрізі можливостей.

Таке вивчення переводиться по окремим темам окремими групами студентів. І в підготовчому моменті і в підсумковому переводиться так званий синтез, чим маємо на меті виховати дух співробітництва, колективістичність.

Робота звичайно розгортається широко і у всіх галузях методики і техніки дає цікавий матеріал.

3. *Екскурсії* — епізодичні, по-за учбовими курсами.

Мета їх — познайомити студентів в умовах добровільних подорожів з певними куточками нашої країни і тим поширити їх знання про свій край.

4. *Дипломні (кваліфікаційні) роботи на краєзнавчі теми.*

Що-року в загальний список дипломних тем вставляється і теми краєзнавчого порядку. В цьому учбовому році, наприклад, дана така тема: „Конкретизація краєзнавчого ухилу при розробці комплексу з волокниватих матеріалів“ — III рік, I трим, IV тема Порадника — в приміненні до школи с. N...“ Мета — при захисту такої дипломної роботи ще раз зупинити увагу студентства на питаннях краєзнавства і подати відповідні методичні зауваження.

5. *По курсу дидактики.* При студіюванні організації педпроцесу за комплексовою системою розглядається питання значіння краєзнавства в школі, підводиться наукова база під т. зв. краєзнавчий ухил в педроботі.

Підчас вивчення теорії наочности й обліку праці розглядається питання організації і значіння музею (кабінету) при школі, який, на нашу думку, буде обов'язково краєзнавчого порядку (див. нашу статтю в *Рад. Осв.* за 1926 рік., Ч 7—8).

6. Крім цієї, так би мовити, спеціальної підготовки, на *предметних методиках* (суспільствознавство, мова і ін.) також переводиться краєзнавча робота. Тут обов'язково розглядається можливість конкретизації певного програмового матеріалу на краєзнавчій базі.

Лабораторна підготовка до краєзнавчої роботи і в педтехнікумі і в майбутньому учителюванні переводиться в *краєзнавчому відділі* нашого Кабінету Соцвиху, де зібрані наслідки самостійного вивчення студентів. Цей „куточок“ обладнаний в такій мірі, що можна по ньому цілком вивчити питання методики краєзнавчої праці.

Практика 4 років показала, що організована в такий спосіб робота веде до бажаних наслідків. В той час як старе вчительство ніяк не розбереться в питанні краєзнавства в школі, наші вихованці, що прой-

шли таку підготовку, досить гарно справляються з роботою. І коли наслідки не завжди такі, як бажалось би, то причини не в невідповідності (перегрузка, матеріальні злидні і ін.).

Що ж торкається окремого *краєзнавчого гуртка* при технікумі (такі гуртки є при багатьох технікумах), то раніше він був і у нас. Зараз же його немає, бо не відчувається в ньому потреб: робота достатньо переводиться в звичайному порядку, і немає чого організувати ще щось додаткове.

Крім досягнення основної мети — підготовки досвідченого педагога за вимогами марксістської педагогіки і вироблення у майбутніх учителів певної психічної установки, певної волевої цілеспрямованості, — наш технікум за такою системою має й інші наслідки: у нього оказався зібраний величезний матеріал по важливішим моментам життя нашої округи, який ми можемо використовувати (і використовуємо), як науково-дидактичний матеріал.

А. Козаченко.

Організація бібліографічної роботи в краєзнавчих осередках.

В українських умовах справа бібліографії краєзнавства набирає першорядної ваги так для роботи в республіканському масштабі, як і для наших краєзнавчих осередків. Ми не будемо цим разом зупинятися на справі організації краєзнавчої бібліографії в масштабі УСРР, а з'ясуємо лише, як поставити цю роботу в місцевому обсязі.

Це питання має виникнути зразу ж, як тільки закладеться краєзнавче об'єднання. Бо й справді — не можна вивчати свого краю, як що не знаєш, що саме, хто, де й коли висвітлив чи хоч лише зачіпнув якесь питання, що торкається цього краю, коли не знаєш, що деє хтось робить в цьому напрямкові, коли не будеш стежити за тією літературою, в якій висвітлюється краєзнавчі питання взагалі (суть та зміст краєзнавчої роботи в залежності від вимог часу, методи краєзнавчої роботи, організаційні питання і т. ін.). Ось до відповіді на ці всі питання ми й підходимо, коли порушуємо справу організації краєзнавчої бібліографії по наших краєзнавчих осередках.

Ми маємо на увазі такий осередок, в якому немає поділу на секції (через склад осередку, його нечисленність, то-що). Як би ж такий поділ був, можна було б тільки поширити відповідно рамки наших конкретних пропозицій.

Що входить до обсягу бібліографії краєзнавства? Це: 1) роботи, що дають змогу зрозуміти суть краєзнавства, 2) що знайомлять з методами краєзнавчої роботи, 3) література, присвячена вивченню свого краю, 4) література, що може подати матеріал до такого вивчення, а також, що може бути зразком краєзнавчої роботи. Перші два роз-

діли остільки ясні, що ми на них зупинятись не будемо. Розшифруємо тільки розділи 3-й та 4-й. До літератури, присвяченої вивченню свого краю, ввійде все те, що видруковано по різних збірниках, журналах, окремих роботах, а може і в газетах — особливо, в місцевих, і особливо до якихось окремих питань, чи навіть не побачило ще світу, а відомо, що воно є вже написане в когось із місцевих аматорів учених, знавців та свідків минулого і т. ін., звичайно, іде річ про ті роботи, що чи зачіпають якийсь бік, чи все життя краю на якийсь певний час, чи навіть в історичному огляді. До 4-го розділу ми відносимо ту літературу, що з одного боку може містити в собі матеріял до даного краю (напр., у звіті Губземства, чи Губвиконкому, дані до стану економіки якогось повіту, волости, то-що), чи ті роботи, що досліджували якийсь інший край, зробили висновки й т. ін., і ця робота цінна з боку того, що вона після зазнайомлення з нею виявить країні шляхи до краєзнавчої розробки матеріялів. До того ж, краєзнавець ніколи не може замкнутися лише в якусь галузь, що його цікавить: життя краю складає єдине ціле, в ньому переплітаються і впливають один на одного різноманітні чинники, і тому не можна вивчати історію краю без зазнайомлення з його економікою, в свою чергу останню — без зазнайомлення з природою і т. ін. Ось чому до цього розділу ми включаємо й таку літературу, що захоплює життя краю загалом і то не лише його тільки, а й цілої країни, бо життя краю завжди реагувало в певний спосіб на життя країни.

Хай не лякає краєзнавців з невеличкої організації такий, на перший погляд значний, обшир бібліографічної роботи:

1) Робота ця має провадитись цілим колективом, 2) вона є не ударна, а постійна, систематична, як і сама краєзнавча робота, 3) для таких організацій відповідно звужаються й межі бібліографії краю.

За яким матеріялом слід складати бібліографію краю? Необов'язково мати самі книжки, твори й лише на підставі їх заводити бібліографію. Важно мати хоча би відомості про те, що саме і хто зробив уже з певного питання, щоб не починати знов роботи, а краще її продовжити, щоб уникнути помилок і т. д. Потім, коли при потребі довідаєшся, що такі то роботи є, друга річ — подбати про їхнє виявлення. Тоді вже використовуєш низку способів, як от бібліотека, купівля, то-що. Довідатись же можна стежучи за бібліографією по окремих працях, по окремих журналах й т. ін. Надзвичайно корисним при цьому буде використовувати для українських краєзнавців щотижневий журнал Укр. Книжкової Палати „Літопис Укр. Друку“, де реєструються всі витвори друку УСРР, що вийшли на протязі тижня.

Ото ж слід, переглядаючи ці реєстри, вибирати з них те, що потрібне для поповнення краєзнавчої бібліографії. В РСФСР також, як і по інших Республіках нашого Союзу, виходить такий же журнал „Книжная Летопись“ та „Журнальная Летопись“.

Звичайно, як джерело до бібліографії, може дуже допомогти районна, округова бібліотека. Бібліотечні робітники, яких слід при-

тягти до участі в осередках, будуть цінними при цій роботі*). До речі, саме наші бібліотеки що-до краєзнавчої літератури пробувають у кращому становищі, ніж в якій іншій Республіці Союзу. Арт. 623 Кодекса Законів про народню освіту УСРР зобов'язує всі місцеві друкарні здавати по 1 прим. всього, що друкується в них, до своєї місцевої бібліотеки (округової, районової то-що), і там з цієї літератури має закладатись окремий відділ. Краєзнавчим об'єднанням слід перевірити, чи заведено при бібліотеках такі відділи.

Технічно *бібліографію провадити* так: всі матеріяли, що в них говориться про даний край, слід занотовувати. Найкраще використувати для цього картки: їх можна легко поповнювати, замінити, класифікувати і т. ін. Самий розмір картки невеличкий, з ним можна зазнайомитись в тій же бібліотеці, чи-що. На картку треба заносити автора (як що він є), назву книжки, відомості про те, яке (чье) це видання (як що то зазначено на книзі, який том, якого роду видання, де видруковано, ціна, скільки сторінок; потім добре було б переписати на картку оглав книжки (можна на звороті картки) чи хоч її окремі головні розділи. Як що книжка вже відома тому, хто заповнює картку, добре відзначити, які саме сторінки містять матеріял про даний край. Це так для окремих книжок, збірників, то-що. Як що матеріял до даного краю є в якомусь періодичному виданні (журнал, то-що), тоді можна запис провадити двома шляхами. Для періодичного видання, що цілком, або й здебільшого присвячене краєвим питанням, краще завести картку на ціле видання. Тоді сюди ввійде назва видання, роки виходу, місце видавання, які додатки були, яка періодичність органу, ціна передплати. Замість оглаву пишеться в такому разі коротенька характеристика тих питань, що зачіпаються в цьому виданні (або зачіпались, як що воно вже не виходить) й присвячені краєві. Коли ж не буде якась стаття, або-що присвячена краєві, а решта буде непотрібне, тоді краще запис на картці зробити так: занотувати автора статті, назву статті, назву періодичного видання, якого року, який №, яка сторінка.

Коли картки виготовлені, й виготовлюються, звичайно, далі тоді треба їх класифікувати на якісь групи, щоб можна було знати, де саме й що шукати. Є різні способи класифікацій. Рекомендують „десяткову“ (основних відділів 10: 1) загальні—0, 2) філософія—1, 3) релігія—2, 4) соціальні науки—3, 5) мовознавство—4, 6) чисті науки—5, 7) прикладні знання—6, 8) мистецтво—7, 9) література—8, 10) історія й географія—9). Але для невеличкого краєзнавчого об'єднання немає рації заводити зразу таку класифікацію: вона не відповідає потребам

*) Для бібліотекарів-краєзнавців ми можемо порадити статті з рос. журн. „Краеведение“ № 4 за 1921 р. (Макаров, П. П. „Роль местных библиотек в краеведении“ та Ильинский, Л. К. „Местная пресса и Краеведение“) й у журн. „Библиотечное Обозрение“ № 2, 1925 (ст. Муратова, М. В. „Краеведение и библиотечка“). Взагалі ж дуже прибутна для бібліотекарів-краєзнавців буде робота краєзнавця Здобнова, П. В. „Основы краевой библиографии“, 1925.

т-ва й тому можна спочатку розбивати бібліографію на такі групи, як от природа, економіка, суспільне життя, техніка. Ці відділи можна подрібнювати далі в межах кожного розділу.

Взагалі, тут ми тільки рекомендуємо те мінімальне, примітивне, що добре було б зробити в умовах, звичайно, краєзнавчого об'єднання. Як би ж краєзнавці мали змогу й бажали поширити справу бібліографії, поставити її на справжній науковий ґрунт—ми рекомендуємо звернутися до вищезгаданої книжки Здобнова; звичайно, як і сам Здобнов погоджується, не всі його поради можливо (й слід) переводити в життя.

Для більшої наочності подаємо три зразки запису на картки:

Чо . . .

Отамановський, Вал.

Краєзнавство на Поділлі, найближчі його завдання та потреби й ролія в краєзнавчій праці Кабінета Виучування Поділля. Вип. 8. Вінниця, 1926, 13—XV стор., 11. 30 коп.

Оглав: Передумова пров. госп. на Поділлі—вивчення його. Істор. огляд досл. краєзнавчої праці на Поділлі. Перешкоди, найближчі завдання й потреби; інформ. огляд праці на Поділлі.

Чо . . .

Мірза—Авак'янц, Н. Ю.

Селянські рухи 1902—3 р. на Полтавщині.
Ж. „Червоний Шлях“, 1924, кн. 7—9.

Оглав: Економіка краю, селянські рухи.

Що . . .

„Киевская Старина“, журнал.

Київ, від . . . р. до . . . р.

Містить статті до побуту, історії, економіки краю.

Тепер останнє питання про те, як організувати саму роботу. Організація уявляється нам такою. Як що об'єднання краєзнавців значне, має кваліфікованих учасників, ділиться на секції, тоді при кожній секції слід виділити особу, що збиратиме від учасників-краєзнавців картки на ту літературу, що вони її використовували для своєї роботи, збираються використовувати, зустріли випадково спосилання на неї і т. ін. Представники секції можуть скласти бібліографічну комісію при правлінні т-ва. Комісія розробляє питання бібліографії в т-ві (поповнення карток літератури, техніка записів, використання, довідки, то-що.) Ця ж комісія може згодом розпочати видавання спеціальних бібліографічних покажчиків до даного краю, що буде вінцем їхньої роботи. Для невеличких об'єднань роботу слід було б організувати так: по-перше, кожен учасник повинен пам'ятати про інтереси свого колективу і тому постійно дбати про поповнення бібліографії краю (з своєї роботи, теперішньої, минулої, з тих, що зустрів десь, і т. ін.), по-друге, слід виділити 2—3 особи, що дбатимуть (як і вище згадана бібліографічна комісія, тільки в меншому масштабі) про справу бібліографії в своєму т-ві. Низовим т-вам добре було б ув'язатись із сусідніми т-вами: в наслідок зв'язку можна провадити час од часу обмін картками, звірку і взаємне поповнення бібліографічних збірок і т. ін.

Цією систематичною, постійною й цікавою та цінною роботою буде підведено сталу основу під справу вивчення свого краю, буде зекономлено багато часу, краєзнавча робота стане приступною широким колам: щоб бути культурною людиною, не завжди обов'язково все перечитати, але треба знати, де и що можна знайти.

Програм опису села.

3. Побут. *)

I. Історія заселення.

Хто були перші поселенці. Звідки вони прийшли. Становище населення підчас кріпацтва (вільні, панські, козаки та ін.). Чи зберігаються які документи про історію села і де саме.

II. Пам'ятки старовини.

Чи є навколо села могили, городища та інші старовинні земляні спорудження. Чи є лишки старовинних будівель. Що збереглося до цього часу. Які речі старовинного побуту зберігаються в селі і у кого саме.

III. Житло.

Який зовнішній вигляд мають житлові будівлі (хати). З якого матеріалу будують житло. Чим вкривають. Чи є спеціально вогнетривалі будинки і скільки їх у селі. Які особливості будинків властиві для даного села. Який внутрішній устрій хати. Які надвірні будівлі є типові для села. Як розташовані садиби і будівлі в них. Який вигляд мають вулиці. Хто будує будівлі: чи місцеві майстри, чи сторонні.

IV. Одяг.

В що одягаються чоловіки, жінки, старі діди й баби; літом, зимою; в будень, у свято. Чи багато ходить в одязі з матеріалів свого або місцевого виробу. Які елементи старовинного одягу збереглися в сучасному убранні. Які прикраси носять дівчата, жінки.

V. Мова.

Які загальні особливості мови, якою говорять в селі. Чи є особливі слівця, властиві лише для мови даного села. В чому виявляється вплив інших мов: російської, болгарської, польської та ін.

VI. Освіта.

Скільки в селі є шкіл і яких. Скільки дітей в них учиться. Чи є книгозбірня, лікнеп, сельбуд. Які гуртки працюють при сельбуді. Чи влаштовуються на літо ясла. Чи є в селі кіно, радіо. Як впливають освітні установи на побут. Чи зникають досвітки, вечорниці, „вулиця“ і що з'являється натомість.

VII. Інші культурні установи.

Чи є лікарня, ветеринарний пункт, аптека. Коли ні, то як далеко до найближчих. Як впливають ці установи на поліпшення санітарного стану села і оздоровлення житла. Чи є пошта, телеграф.

*) Див. № 1, стор. 14 і № 2, стор. 9.

В. Кравченко.**Програм вивчення ганчарства*).***(Закінчення).***ІХ. Суспільно-економічні відомості.****А. Загальні відомості.**

1. Скільки ганчарських родин:
 - а) було до революції,
 - б) є зараз.
2. Через що збільшилась чи то зменшилась кількість ганчарських родин за останній час.
3. Яка загальна кількість ганчарів (робітників) працює в певній містині.
4. Яка кількість осіб працює у певного ганчаря:
 - а) своєї сім'ї.
 - б) найманих робітників.
5. Як поділяються робітники по націям.
6. Скільки робітників:
 - а) письменних,
 - б) неписьменних.
7. Оскільки ганчарська родина більше розвинена за неганчарську.
8. Як що працюють діти, то скільки:
 - а) своїх,
 - б) найманих,
 - в) хлопців,
 - г) дівчат.
9. Які назви робітників у ганчарстві.
10. Скільки:
 - а) майстрів,
 - б) підмайстрів і т. ін.
11. Які умови оплати праці:
 - а) майстрові,
 - б) підмайстрові,
 - в) звичайному робітникові (чорноробочому),
 - г) дорослому,
 - г) неповнолітньому.
12. Чи багато певна особа витрачає часу на певну працю у виробництві.
13. Скільки виробляє певний робітник (дорослий чи то неповнолітній), коли працює:
 - а) умовно,
 - б) за восьмигодинний день праці,
 - в) за тиждень,
 - г) за місяць,
 - г) на строк (строковий).
14. Які ще бувають умови що до праці.

Примітка: При підрахуванні зарібку, треба, крім платні, переводити на гроші й усе утримання робітника певної кваліфікації, куди входить:

- а) помешкання,
- б) їжа,
- в) одяг і т. ін.

15. Які культурні потреби робітника й яким шляхом задовольняє їх господар.

*) Дивись „Краєзнавство“ ч. 2.

16. Як ставляться до сучасних культурних установ, як от: хатач-итальня, сельбудинок, лікнеп і т. ін.:

- а) ганчарі-господарі,
- б) найняті робітники.

Б. Грошовий бюджет ганчаря.

1. Скільки витрачає господар при виробі певної кількості посуду на:
 - а) набування глини,
 - б) обробку її,
 - в) виріб посуду,
 - г) поливу,
 - г) випалювання й т. ін.
2. Чому продає ганчар відповідну кількість посуду:
 - а) за гроші,
 - б) в обмін на певні припаси.
3. Де й чому більше:
 - а) продають за гроші,
 - б) міняють на певні припаси.
4. Який спеціальний рахунок що до посуду вживають ганчарі під час продажу його (почвірний горщик, потрійна макітра й т. ін.).
5. Крім ганчарства чим ще займаються місцеві ганчарі та їхні родини.
6. Яку кількість у відсотках складає до загального бюджету в господарстві зарібок ганчаря.
7. Яку суму грошей вкладає ганчар у своє виробництво:
 - а) власних,
 - б) взятих у кредит.
8. Який річний чистий прибуток ганчаря:
 - а) від продажу горшків,
 - б) від інших допоміжних занять,
 - в) пересічний з усіх прибутків.

В. Кредитування та колективізм у ганчарстві.

1. Які умови користування кредитом.
2. Чи є нахил у місцевих ганчарів об'єднуватись у певні товариства.
3. Які елементи:
 - а) більш охоче йдуть до об'єднання,
 - б) ухиляються,
 - в) заважають і т. ін.
4. Скільки взагалі працює осіб у певній місцевості коло ганчарства.
5. Скільки й яких об'єднаних ганчарських товариств є у певній місцевості.
6. Яку кількість робітників об'єднує певне Т-во.
7. На яких умовах ті ганчарі у всякому з тих Т-в об'єднуються.
8. Хто й коли об'єднав певне Т-во.
9. Як сами ганчарі ставляться до таких об'єднань.
10. Що власне затримує ганчарів від певних об'єднань.
11. Як уже Т-во існує, то хто його намагається:
 - а) зруйнувати,
 - б) об'єднати (зміцнити).

Х. Культурно-історичні відомості.

1. Чи не заховалося в народі: легенд, приказок, оповідань і т. ін. про те:
 - а) хто перший вигадав на світі ліпити горшки,
 - б) робити посуд різних окремих зразків.

2. Почали випалювати горшки:
 - а) коли,
 - б) яким шляхом про це довідались.
3. Перший вигадав ганчарське кружало (станок):
 - а) хто й
 - б) коли.
4. Яка різниця сучасного кружала (станка) від попереднього, що вживають у певній місцевості.
5. Як-же тут завжди однаковий зразок кружала (станка) вживався, то може є перекази про те, що колись то й десь вживалось інше, то яке-ж воно було тоді на вигляд.
6. Вперше повелося ганчарство у певній місцевості:
 - а) через кого й.
 - б) коли.
7. Чи багато тут родин, що їх кличуть (дражнять) — „Ганчар“, „Горщик“ і т. ін., взагалі мають таке прізвище, яке було-б близьким до ганчарського виробництва.
8. Чи родини з подібними прізвищами й зараз працюють біля ганчарства.
9. Як-що не працюють, то:
 - а) через що вони одержали своє прізвище й
 - б) коли.
10. Які є в народі, як про ганчарство, так і про всякий ганчарський посуд: казки, приказки, оповідання, загадки й т. ін.

Примітка: При набуванні цього матеріалу треба певної й гарної здібності. Навіть можна бути певним, що саме в той час, коли-б цей матеріал почати спеціально, за один день (підчас екскурсії) набувати, то з цього нічого не вийде. Треба, щоб дослідник був при звичаний до того, щоб, перебуваючи в повсякчасному оточенні людського життя, де він провадить свої досліді, умів з хатніх чи то якихсь інших балачок, несподівано почувши якусь приказку чи то байку й т. ін. — зараз же й занотовувати її.

11. Хто в певній місцевості з ганчарів найкращий:
 - а) майстер до виробу чи до розмальовки посуду,
 - б) співака чи то оповідач і т. ін.

Примітка: Якщо між ганчарями виявиться якась талановита особа з того чи іншого боку, то зібрати про нього коротенький життєпис і невеличку характеристику.

Ф. Лутай.

До історії заснування с. Жеребця на Запоріжжі та заселення Жеребецького району.

(По матеріалах для історично-статистичного опису, зібраних на підставі церковного архіву Миколаївської церкви с. Жеребця).

Село Жеребець є одним з найстаріших сел на Запоріжжі на лівому боці Дніпра по річці Кінці; заснування його відноситься до другої половини XVIII сторіччя.

Широка та розложиста долина річки Кінки, перевита раніше, так років за сто до нашого часу, невеличкими, але глибокими, повними риби озерами, оточеними лозами та очеретами, вербами, осоками; надра, багаті на приступні будівельні матеріали широкого вжитку (всілякі глини, вапно, алебастр); чудові пасовиська й гарний для оселення ґрунт — все це здавна вабило людину, й по останках старовини можна сказати, що з давніх-давень долина ця мала осіле, а хоч принаймні напівмандрівне населення.

Ще довго до заснування с. Жеребця по річці Кінці по лівому її березі, починаючи від Великого Лугу, ще за часів Січи, були татарські селища, аули, що їхні сліди можна знайти й зараз. Там же, де річка Жеребець зливається з Кінкою, такі старовинні татарські селища були й на правому березі річки Кінки. В самому селі Жеребці в двох верстах від гирла річки Жеребця, де він зливається з Кінкою, й досі зберігаються рештки яких-то старовинних валів, що тут звуться „городки“, а далі вниз по річці Кінці, в кінці с. Жеребця можна знайти рештки яких-то двох розкопаних могил, а вірніше руїн, від яких-то давніх будівель.

В середині цих могил було, як кажуть, пороблено великі льохи з сірого міцного каменю та паленої цегли турецького виробу, які можна зустрінути знову на руїнах татарських селищ по Кінці. Турецька цегла різнилась від нашої як своєю формою — вона кубічна, так і матеріалом — її вироблялося з кращої глини, ганчарки. Мур, як видно, було зроблено на вапні й переплутано залізом. Ці могили було самим руйнацьким чином пограбовано ще за часів кріпацтва. В народі й досі зберіглися назви їх, цих руїн — „Велика Мечеть“ та „Мала Мечеть“.

Нижче так званого лимана річки Кінки, недалеко від старовинної Жеребецької церкви, теж можна знайти рештки татарських селищ, і ще в 1860 році тут просто в землі знаходили багато старовинних турецьких срібних грошей. Зразки їх місцевим священиком Іваном Івановим було послано до Катеринославського архієрея, а чи попали вони до музсею — невідомо.

По лівому березі Кінки, проти с. Жеребця під високою горбовиною, що має назву „Лиса гора“ (Шаврова теж), було, як видно, друге татарське селище, що його руїни ще й досі можна бачити в кінці села Юрківки. Тут був, як кажуть, татарський аул і стояла мечеть, руїни якої пішли на будівлю старої церкви в с. Жеребці, а засноване тут в кінці XVIII сторіччя село Юрківка довго звалось „аулом“. Там же, в Юрківці частина села між кручами, що спускаються з гори, зветься „Бендя“. Це місце, як доказують народні спогади, було одведено для скарання бранців та для всяких кар над поневоленими. Ї досі в Юрківці кажуть: „потягли на Бендю“, цеб-то в розумінні: потягли на кару, на виконання присуду, або на страту. Такі ж самі останки в назвах є і в Жеребці: Бесса, Хандалєвка та інші.

Назва річок—Кінська, Жеребець, Кобильна виникли буцім би з того, що в долинах їх водилися дикі коні (тарпани), але священник Іванов, що збирав раніше місцевий матеріал, подає місцеву згадку народню про назву річки Жеребця. „Повертаючися з невіддалого походу на татар, квязь Голіцин розташувався буцім-то на цьому місці табором. Становище його війська було таке кепське, що всі годувалися однією тільки кониною з напівживих замордованих коней: їх тут загинуло багато. Тут же порізали і поїли князівських жеребців. Тому й назвали це місце Жеребцем і річку теж“.

Такі от спогади й останки Жеребецької старовини.

Село Жеребець засновано, як видно з усього, приблизно років півторасти тому. Визначити точно рік його заснування неможливо за браком відповідних документів: на великий жаль, волосного архива знищено в часи громадянської війни, а церковні записи починаються лише з 1787 року, цеб-то з заснування церкви в с. Жеребці. Але все-ж таки, не помиляючись, його можна віднести до часів руйнування Січи, заснування міста Олександрівського (Запоріжжя), тоді Олександрівської кріпости, до перших часів колонізації цього краю, та скаженого хижацького захвату земель, який почався слідом за скасуванням Січи, цеб то між 1775 та 1780 роками.

По наказу уряду цариці Катерини II по річці Кінці, на лівому березі річки Жеребця саме при сполученні їх, засновано було військове поселення із старих звільнених від служби військової салдатів „воинские поселяне из разных полков от службы уволенные“,—як свідчить офіційний документ того часу „сповідна розпись“. Зразу село мало характер чисто військового поселення. Для житла було збудовано коштом держави 47 хат, на дві сім'ї кожна, всього з розрахунку на 94 сім'ї. Хати було побудовано на соснових сохах, з вінцем зверху, стіни були валькові, кожна хата поділялася на дві половини з окремими виходами в окремий двір кожна. Всю слободу спочатку було обнесено „рогатками“. Кожна хата мала 4½ саж. завдовжки, 3 саж. завширшки й 3 арш. заввишки від долівки до стелі, двері 1³/₄ × 1¹/₁₆ арш., вікна 10 × 8 вершків,—по чотирі вікна в кожній половині.

Ці перші „дома“ довго зберігалися в с. Жеребці, один з них достояв навіть, як показують, до 1890 року, простоявши більше сотні років.

Перші поселення — старі салдати, недобитки катеринівських армій, люди здебільшого вже літні, про що свідчить і сповідна книга, й нежонаті — „безсемейные бобыли“, а тому для „упрочнення“ населення уряд подбав таки надати сюди й жінок. Заходами того-ж таки уряду другого чи третього року сюди було прислано більше двухсот жінок здебільшого удов, як видно знову таки з церковної розписі, але було багато й дівчат, з наказом вийти заміж за поселенців-салдат. Але жінки молоді, а особливо дівчата ніяк не хотіли добровільно ставати до шлюбу зі старими, каліченими недобитками, й шлюби за упертістю жінок по взаємній згоді не відбувалися. Тоді „начальством“ слободи було вжито, як переказує народня згадка, досить оригінального за-соби зохотити жінок до шлюбу.

Старим воякам було дано наказа приченуритися та було дано справити нові смушеві шапки й по цим шапкам, при незгоді, жінкам було наказано обірати собі чоловіків. Старі вояки, що хотіли жени-тися, всі зусилля напружили, щоб справити кращі шапки, щоби здо-буди молодих жінок. Але жінок було мало, й трохи не половина ста-рих москалів так і скоротали свій вік без шлюбу.

Чи так воно й дійсно було, як свідчить ця народня згадка, а пер-ший офіційний документ того часу — сповідна розпись за 1787 рік — теж свідчить нам про велику недостачу жінок в той час.

Подаю витяг з церковної сповідної розписі, додержуючись оригі-налу: „1787 года Екатеринославской Епархии, Екатеринославского На-местничества, Ново-Московского духовного Управления, повострою-щейся церкви св. Николая казенной воинской слободы Жеребца посе-ленные, из разных полков уволенных дворов 94, мужск. пола 423, женск. пола 295“. З них як видно далі в шлюбі 202 чолов. й 202 жінки, удовців 4 чоловіки, жінок удов немає, нежонатих чоловіків віком з 31 по 76 років 115, а дітей і підлітків 195 душ. Та-ж сама сповідна розпись свідчить про велику різницю віку поміж подружжям: таких нерівних шлюбів було 188 з загальної кількості 202 шлюби, при чому нерівність років, коли чоловік старший, сягає иноді й до 40 років. Таким чином вже 1787 року в с. Жеребці лічаться 94 сім'ї, що мі-стяться в 47 хатах по дві сім'ї на кожну; старих безсімейних вояків розподілено було між цими сім'ями.

Але, як видно, несолодко жилося новим поселенцям у вільних степах широкої долини річки Кінки. Первісні незаймані степи давили своєю могутністю цих поселенців, злиденне озброєних найпримітивішим хліборобським знаряддям та реманентом, до того-ж незвичних до хлібо-робської праці, знесилених армійською службою. Найближчі поселення людськ того часу були: кріпость Микитська з церквою в 10 верстах, та Олександрівська в 45 верстах, — ні крамниць, ні торгівлі в самому Жеребці в той час ніякої не було, — тому перші часи населення не

збільшується, а навіть зменшується. А тут ще з наказу уряду йдуть безперервні пересування, щоб заселити нові місця й не дають поселенцям нагріти місця й обрости.

Зразу-ж після заснування села розпочинається будівництво церкви, а з 1787 року вже відкривається церковний приход; церкву, як свідчать відомості, закінчили будувати тільки 1793 року й зроблено її коштом та зусиллям своїх парахвіян. Церква ця й досі стоїть в с. Жеребці в такому майже, за самими незначними змінами, вигляді як із початку: по залах кам'яна, верх дерев'яний з двома дерев'яними банями над вівтарем й третьою над дерев'яною дзвіницею. Підлога на початку й аж до 1860 року кам'яна, а зразу дощана; при церкві сторожка, побудована ще 1807 р., правда нині підремонтована. Для будівництва церкви було використано готовий камінь: по той бік Кінки були руїни татарського селища й стояли стіни мечети; каміння зі стін цих було розібрано й пішло на стіни церкви. 1788 року населення Жеребця зменшується мало не на 200 душ: за рахунок їх, з добавкою нових поселенців, в 15 верстах від Жеребця засновується нова слобода—Камишуваха, яка довгий час в церковних книгах зветься Павлівкою.

А кругом іде хижакський захват вільних степів і колонізація їх кріпацьким людом; одна за одною виникають дрібні кріпацькі слобідки: 1788 року—поручика Дементовича слобідка Терсянка в 25 верстах (11 двор., 39 чолов., 31 жінка), 1790 року поміщика Константинова слобідка Білогірря за 28 верст (13 двор., 45 чолов., 30 жінок); 1790 року поміщицька слобідка Васинівка, пом. Буракова (20 двор., 59 чолов., 52 жінки) й інші. Року 1898 всі вони відходять парахвією до нової церкви, що будується в той час в с. Преображенці під Оріховим; того-ж року на другому березі Кінки проти Жеребця, саме на місці татарського селища засновується нова велика слобода Юрківка, яка довгий час носить назву „Аул“ і прилучається парахвією до Жеребця. До 1805 року населення Жеребця збільшується дуже повільно. Але 1805 року раптом збільшується мало не вчетверо. Того-ж року спочатку було доселено до Жеребця знову 150 салдатів, звільнених за нездатністю до служби, а потім діслано ще „казенних поселенців“ 58 дворів, або 339 чоловіків та 273 жінки, та ще „казенних поселенців“ з Полтавської та Чернігівської губернь 500 чоловіків й 415 жінок, а тому вже 1806 року Жеребець має населення 286 дворів з 2196 мешканцями. До цього часу треба віднести заснування перших крамниць (до цього за всім треба було ходити до Микитської кріпости—Оріхово). Першими крамарями були євреї. Перші єврейські сім'ї, що оселилися в Жеребці були: Іткін Аврам, Іосель та Камінський. До цього вони з Оріхова що-неділі приходили до Жеребця, приносили свій крам і торгували біля церкви на базарі. З переселенням їх у Жеребці відкриваються крамниці й щось подібне до базару, з'являються перші ремісники—ганчарі, ковалі то що.

В той же час шляхом природнього приросту та періодичних доселень населення Жеребця швидко зростає і в 1848 році сягає до 5021 душ.

1845 року в 7 верстах від центру села засновується слобідка пана Воронцова „Любимівка“.

Але 1849 року тяжке нещастя насунуло на Жеребець: його одвідала холера. Більше тисячі (1040) душ вмерло, декільки розбіглося світ за очі, й населення за один рік зменшилося на 141 двір, або на 1208 мешканців. От як описує цей нещасний рік згаданий вже священник Іванов, що малим хлопцем жив тоді тут: „Умирати большею частью люди средних лет. Множество домов положительно опустело, вымирати целые семейства, из больших семей не оставалось иногда ни единой живой души“.

Та після скасування кріпацтва між 1861—1864 роками до Жеребця знову доселено було 1250 душ бувших кріпаків, здебільшого з Полтавщини, й населення знов пересягає за п'ять тисяч.

Зібравши таку кількість мешканців, Жеребець з 1868 року починає розселення своїх мешканців й залюднення свого району: виходці з Жеребця засновують 1868 року слободу Ново-Іванівку, 1869 року село Копані, потім Ново-Троїцьке й інші, вже дрібніші, хутори. Школа як видно, існувала здавна, мабуть з початку минулого сторіччя, як напівприватна установа, офіційно-ж до штату залічена лише 1848 р., коли відбулося перше призначення священника Курковського „наставником Жеребецького сільського училища“. В Жеребні засновано перший кооператив на Катеринославщині — Жеребецьке ощадно-позичкове товариство в 1875 році.

Д. Соловей.

3 нотаток подорожнього.

(Записано в с. Шишаках, Полтавської окр., 1 VIII 1926 р.).

Коноплі — прядіво — полотно.

Серед посіяних конопель завжди сходять і ростуть на грядці стеблини чоловічого роду — *плоскінь* і жіночого роду — *матірка*.

Стеблини плосконю вищі за стеблини матірки і не мають сім'я, тоді як матірка його має.

Плоскінь *беруть* раніше, ніж матірку, його висмикують, бродючи поміж матіркою.

— „Матірки ще з місяць рости після плосконю. Не так рости, як зернові визрівати“, — пояснювала бабуся, що її я розпитував.

З плосконю *прядіво* краще за прядіво з матірки: хоч іноді плоскоїнь і гірше буває за матірку і прядсти його важче, а в полотні він краще й біліше. Отже, розрізняють *плоскіне* полотно й *матірне* полотно.

Як беруть коноплі, та в'яжуть у *горстки*. Як горстки посохнуть — їх мочуть у озерах, ямах то-що, двіє 5—6, потім витягають, сушать на сонці і *міндають* на *тёрниці*.

Для тіпання беруть з горстки *ручайку*, себ-то стільки, скільки можна посередині конопель (стеблин), беручи з горстки, рукою обхопити і вдержати і тіпають, оббиваючи *кістрицю* (тверду частину стебла), спочатку об якусь деревину, або об терницю, а потім трощать і оббивають самою терницею. В такий спосіб кістриця оббивається і лішається в руці ручайка прядіва, себ-то волокна. „Це ручайка, ручайками звється“—казала мені бабуся.

2 ручайки = *жмєні*
12 жмєнь = *повісму*.

Повісмо—є найбільша селянська міра прядіва.—„Більше повісма нема, а ото двое, трое беруть“... Ця міра й досі у загальному вжиткові.—Люди й тепер купують прядіво не на вагу, а на повісмо, з баришники на вагу.

Прядіво потім мнуть, найчастіше голими ногами, щоб остаточно потерти лишки кістриці й витрусити її з прядіва. Далі прядуть тее прядіво.

Пряжу *мотають* на *мотовійло*, поки не буде півміток.

10 разів по 3 нитки на мотовилі—*пасмо*.

30 пасом—*півміток*.

2 півмітки—*міток*.

— „Скільки ти вже напряла?“

— „Та вже моток на пряла“.

— „А я ще тільки півміток“.

Як кілька „міток“, то кажуть *мітки*, 4 мітки—8 півміткам.

— „А по давньому 25 пасом скидали півміток, тоді у двох півміток було 50 пасом. Це ще моя свекруха так считала“ (стара має 60 років).

З чотирьох мітків (кажуть і міток) виходить 60 *локот* полотна у 10 пасом тканого.

У 10 пасом найбільше тчуть, але буває й менше: 9 і 10 пасом, і більше: 11 та 12 пасом завширшки.

Селянська міра полотна і зразу ще „локоть“, або „лікоть“.—„Як од *ткалі* беруть,—казала мені бабуся,—то міряють на лікті. Як оце принесе ткаля полотно, то й питаємо: „а скільки ти наспувала?“ А вона: „та 60 локот“, або „55 локот“. Все „локот“, нема щоб „аршини“. А вже як продають, то на аршини, бо так покупці купують“.

— „У двох шматках 60 локот“.

— „Одрізати 2 лікті полотна“.

Селяне рахують, що в лікті 4 аршини.

ЖИТТЯ КРАЄЗНАВЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ.

Коростенська округа.

5 травня на Президії О. В. К-у було заслухано доповідь Окр. Музею й Бюро Краєзнавства при Окр. ІІІІІІ. Виходячи з низки постанов Президії по тій доповіді Музеєм розпочата в цьому році праця по вивченню побуту населення Коростенщини.

З числа всіх груп населення Коростенщини в першу чергу на себе звертає увагу т. з. колонія „Шляхта околична“, що цілою низкою сел розкинулася в бувшому Овруцькому та сусідньому Радомисльському повітах (тепер -- Коростенщина).

Ізгадки колонійних дружинників великокнязівської доби та землі і бояр замкових часів Литовсько-Польської держави, воші, через усі історичні лихоліття й завірюхи народніх рухів, аж до наших часів, принесли на інііііні з боку науково-історичного відбитки в побуті, ідеології і, навіть в соціально-економічних відносинах.

Цю цікаву верству населення, по запрошенню Музею, студіював *Корн. Гр. Черв'як* (аспірант Катедри Історії Укр. Культури) разом із співробітником Музею т. *Моложановим*. За основу стаціонарного обстеження було взято с. Ходаки. Наслідком півторарічної праці з'явився надзвичайно цінний рукопис (понад 200 сторінок з малюнками) про історичний розвиток шляхти на Коростенщині, про її побут та матеріальну культуру. Праця цікава не тільки по своєму науково-етнологічному змісту, але й по своєму методу дослідження. Тов. *Черв'як* вперше робить спробу дослідження соціальних відносин на основі економіки й енергетики району, освітлюючи це в історичному аспекті.

Щоденник праці -- доповідь було зачитано в Коростені в Окр. Музеї, на окр. курсах перепідготовки, в Волинському Держ. Музеї та в Харкові на Катедрі Історії Української Культури.

Остаточну обробку автор перевів у Ленінграді під кермою етнолога *Зеленіна*. Здо-

бутки матеріальні з тих дослідів переходять у Коростенському Музеї. Туди має повернутися й рукопис із малюнками, розрізаним, то-що.

Продовження розпочатої праці віднесено на наступний рік тим же автором, але в значно більшому складі співробітників Музею.

Треба зазначити, що дослідження побуту Музеї має розпочати лише з року наступного, одночасно з позначенням штату (до 5 робітників) та зі збільшенням асигнування на дослідчу працю.

На Коростенщині в цьому році по вивченню побуту працювали: екскурсія від УАН під кермою *А. І. Онциука*, та 5 осіб від Ленінградського Географічного Факультету; від Харківського Музею Українського Мистецтва -- т. *В. У. Прус* по вивченню кераміки, *Щепотьєва* -- Студії над килимарством в Бехах; *Черв'як* „Шляхти околичної“. Поруч із збіркою для Харківського Музею т. Прус, за нашим дорученням, доставив Коростенському Музеєві невеличку збірку керамічних виробів.

На Коростенщині працювали також співробітники Академії Наук: *Каміньський*, *Шевченківська* й інші. Наслідки праці їх для Музею невідомі.

Дослід археологічний на Коростенщині продовжується далі за планом, що його було складено й розпочато переведенням у життя минулого року.

Коло м. Народич, по р. Ужєві вже 3-й рік щорічно досліджує *І. Ф. Лезицький* (від Волинського Музею). Його дослідження виявляють дуже важливі для науки селища часів неоліту.

Подробиці й наслідки тих дослідів автор подасть по закінченні праці.

Дослід археологічний коло м. Коростеня в минулому році дали понад 2000 предметів. Досліджувалися старославянські городища. В році поточному досліді ті було переведено в значно меншому обсязі через зовсім незалежні від Музею обставини та брак коштів.

Дослідні околиць Коростеня переводить *Козубовський А. Ф.*

Недалеко від Городища, що його було досліджено минулого 1925 р., було розкопано курган з трупоспаленням, що вносить цілком нову сторінку в передісторію Коростеня.

Ф. Козубовський.

Лубенська округа.

З січня місяця 1925 р. в м. *Хоролі* існує при місцевому музеї гурток аматорів світознавства та краєзнавства, в склад якого входять учителі та учні місцевих шкіл, а також селяни та інші особи, що зацікавлені науково-дослідною роботою.

Гурток зараз нараховує 51 члена й має секції: природо-географічну, археологічно-етнографічну та астрономічну, а також обсерваторію та метеорологічну станцію.

Природо-географічна секція провадить таку працю: складання мапи району, дослідження місцевих ґрунтів, гідрологічні та фенологічні спостереження, влаштування колекції місцевих деревесних порід, вивчення біології місцевих птахів та організація колекції їх, дослідження малярійного комара в районі.

За-для виконання поставлених завдань секція використовує свій зв'язок з учительством та мисливцями, провадить анкетні обслідування, гуртові екскурсії, влаштовує куток живої природи й підтримує зносини з Ленінградською, Московською та Київською Біологічними станціями.

Археологічно-етнографічна секція працює в галузі вивчення могил та інших земляних споруджень, як от підземні ходи, нанесення їх на мапу та замальовування, досліджує та описує старовинні будівлі, документи та ін., збирає матеріали до історії міста Хорол; записує пісні, легенди, побутові оповідання та інші зразки народньої творчості, досліджує народні обряди та звичаї.

До участі в своїй роботі секція притягує широкі кола населення, освітні установи та громадські організації.

Астрономічна секція має такий план поточної праці: практичне спостереження явищ сонячної системи, а саме спостереження над сонцем, статистика соняшних плям, замальовування груп і визначення координат цих плям, спостереження над метеорами, нанесення їх на мапу для визначення радіянта та інші; спостереження над перемінними зірками.

Наслідки роботи окремих секцій виносяться у вигляді лекцій та доповідей до ро-

бітничого та комсомольського клубів і хат читальень.

Мелітопільська округа.

Науково-Краєзнавче Товариство при *Ново-Олександрівській* трудшколі засновано ще в 1923 році, але до літа 1925 року виявити себе не могло. Велася підготовча кампанія по втягненню в роботу Т-ва місцевих аматорів та налагоджувався зв'язок з центральними науковими та краєзнавчими установами.

Починаючи з літа 1925 року Т-во на чолі з А. Курило-Кримчаком улаштовує вперше геологічну екскурсію, а потім і фольклорно-етнографічну експедицію по селах округи. Наслідки зазначеної роботи були: досить повна мінералогічна колекція та багатий фольклорно-етнографічний матеріал.

З осені 1925 р. почалася підготовча праця по устаткуванню метеорологічної станції. Перегрузка членів Т-ва іншою роботою затримала на якийсь час жвавий темп роботи Т-ва й лише в серпні 1926 р. було видано перше число рукописного журналу „По рідному краю“.

5.XII 1926 року в зв'язку з остаточним устаткуванням метеорологічної станції була влаштована поширена краєзнавча нарада, на якій обговорювалися загальні питання краєзнавства, методика краєзнавчої роботи в школі, організація фенологічних спостережень.

Черговою роботою була організація мережи кореспондентів по окрузі, але задовольняючих наслідків у цьому напрямку ще не досягнуто.

Зараз покладена основа місцевому краєзнавчому музеєві.

Надалі намічена розбірка робітників Т-ва по окремих секціях, поширення мережи кореспондентів, переведення етнографічно-фольклорної експедиції, дальніше розгортання метеорологічної станції, встановлення зв'язку з іншими мет. станціями округи, праця по вивченню пам'яток старовини.

Нарешті, ухвалено видати перше число Науково-краєзнавчого Вісника, для чого ведуться переговори з місцевим видавництвом „Радянський Степ“.

Ніжинська округа.

В червні 1926 року було обрано *Лосинівське* Районове Краєзнавче Бюро, Перша праця Бюро велася в напрямку встановлення зв'язку з різними науковими інституціями й

лише з лютого бieżучого року робота стала на шлях плановості.

Було вироблено плани для шкільних краєзнавчих гуртків і для гуртків при педагогічних колективах. При кожній школі району зкладено краєзнавчий осередок, а при 5-ти педагогічних учительські краєзнавчі об'єднання.

1 лютого відбулася краєзнавча районова конференція, яка затвердила вироблені плани й накреслила схему взаємовідносин між гуртками, учительськими об'єднаннями та Райбюром.

Ведеться підготовча праця по організації районного музею.

Бюро підтримує тісний зв'язок з М. А. Н., Чернігівським музеєм і Ніжинським Оксархом.

Полтавська округа.

В квітні місяці на чергу дня Недради 7-річної Трудноколи м. Котельви були поставлені питання краєзнавчого характеру, а саме: про більш тісну ув'язку шкільної роботи з об'єктами та явищами життя місцевого краю, про підведення краєзнавчої бази під всю роботу школи. Було ухвалено всі матеріали по краєзнавчій роботі школи зібрати на черговій відкритій виставці, а найцікавіші зразки зберегти для майбутнього районного музею. 10-у пленум уповноважених земельних громад за участю землевпорядника, заврайзу, райагронома та під головуванням місцевого педагога-краєзнавця, кореспондента М. К. К., г. Руденського, в зв'язку з пропозицією Оксарху конкому, ухвалив низку заходів щодо охорони пам'яток старовини, яким загрожувало знищення при переведенні землевпорядкування.

Ці постанови стосуються:

1. Ніжинів фортеці в 7 кіломах на півнісхід від м. Котельви в одному місці під назвою „Могилка Біленького“ і другому місці „Наськово“. Третій—пасин-фортеця в 7 к. на схід. Перші дві ближче до Куземинського шляху, третя—до Опішнинського. Нема сумніву в тому, що всі ці „роблені“ збудовано р. 1668 за часи облоги Котельви кн. Ромодановським, який воював так супроти гетьмана Брюховецького в напрямку на Куземи, як і супроти гетьмана Дорошенка—в бік Опішнинського 1).

2) Листи до Чугуєва кн. Ромодановського із Котельви р. 1668, а також літопис Величка.

3. В 10—12 к. від Котельви могли заповрожити та старішини гетьмана Брюховецького, що забиті в Крутишському лісі р. 1668 1).

„Насини“ та „криниці“ по Деревківському шляху. За оповіданнями мешканців Котельви тут постійно жив холостий козак Бурдюг, який повинен був слідувати за наскоками кримських татар з півдня і подавати звістку у випадку небезпеки. Є відомості що року 1581 мешканців Котельви кримські татари брали у полон.

4. Насин „Городище“ в 7 к. від Котельви на півн. захід. Це фортеця супроти татар. Р. 1642 польські послы пропонували провести тут кордон між Польщею та Росією, і „Городище“ „в парську сторону останеться“. Відомості 1617 р. про Котельвське Городище, як про кордон, підтверджують теж саме 2).

11. Р.

Шевченківська округа.

Шевченківська (кол. Черкаська) округа порівнює майже зовсім не досліджена, хоч і давно вже звертала й звертає на себе увагу наукових сил своїми багатствами: в природничому, економічному та історично-культурному відношеннях.

Сучасне становище краєзнавства на Шевченківщині ускладнюється ще й тим, що ніякої краєзнавчої роботи, крім відомчої, і при тому планово й систематично, не велось взагалі та й остання (відомча) зовсім не підраховувалася тут, на місці, й тому, хоч наслідки відповідні іноді й друкувались по великих центрах, то тут, в окрузі, вони не тільки неіснують масовим краєзнавством, а часом і зовсім невідомі. У Черкасах навіть не знайдете ні потрібних книжок, ні тих паце будь-яких бібліографічних покажчиків краєзнавчої літератури про Шевченківщину, або ж покажчиків тим численним пам'яткам культури, побуту, мистецтва та природи, що зберігаються зараз по центральних музеях України та взагалі СРСР, і які в свій час і навіть за останні роки вивчено й зараз вивчаються поза межі округи нашої.

За низкою причин у Черкасах торік не вдалось організувати об'єднуючого краєзнавчого осередку, й цю роботу, як і раніше, проводив безпосередньо Музей у Черкасах. Лише зараз, у 1927 р., в цій діяльності роботи на Шевченківщині безумовно треба відмітити певний

1) Літопис Величка.

2) Дворцов. разр. -- сл. о Недригайлове. прилож.

здви́г й вітати відкриття допоміжного при Черк. Окрмузеї Кабінета Вивчення Шевченківщини. Кабінет цей зараз являє собою невеличку виставку ілюстраційного та бібліографічного матеріалу, який Музеєві пощастило зібрати за вісім років існування, а також гербаріїв місцевої флори та невеличкої колекції місцевих коналин (гіне, глина, пісківці, піски, торф, граніти, лабрадорит, руда залізна то що).

Окрмузеї звернувся вже до всіх, особливо до мешканців Шевченківщини, з проханням, щоб вони не мешкали, повідомляти та присилати йому на тих чи інших умовах різний ілюстраційний та інший краєзнавчий матеріал, а також видання про Шевченківську округу й цим свідомо допомагати поліпшити справу вивчення Шевченківщини в сучасних її межах (Черкаси, Сміла, Чигирин, Златопіль, Корсунь, Канів і Золотоноша).

Надалі Кабінет однією з своїх головних функцій вважає інформаційно-консультативну, яка особливо потрібна для робітників Соцвуху.

Взагалі ж Кабінет має на меті виявити, і зтягти до роботи й об'єднати навколо справи вивчення округи по можливості всі місцеві краєзнавчі сили, що зараз розпорошені по всіх закутках округи.

На жаль, виготовані Музеєм краєзнавчі листи (стри) до робітників освіти за браком головних копій так і залишилися нециркульованими, так само як і намічений перший випуск „Краєзнавця“ додатком до місцевої газети залишився поки що в надрах Кабінету Вивчення Шевченківщини.

Розуміється, чималу роботу проведено й провадиться шляхом індивідуальних зносин з периферійними робітниками, учнями і взагалі з населенням, та шляхом окремих доручень.

Ще недавно надіслано виконане Ірклійською райтрудошколою завдання Музею (замальовано в своєму еслі ворота), що було поставлено, як учбове завдання та занесено в план шкільної праці; наслідки дуже гарні, так що Музей через кабінет свій має продовжувати цю роботу в декількох уже районах краю.

Таким чином Округ. Музей поволи стає дійсно краєзнавчою установою й до того ж осередковою в окрузі й сподівається, що в ближній час він уже зможе об'єднати всю місцеву краєзнавчу роботу.

Доказом цього є організована, за ініціативою та з участю Музею, справа поби-

ного (комплексового) і систематичного вивчення Притясминня (в зв'язку з поглибленням Тясмину на протязі 116 кілом. од Дніпра до Смілої, та осушенням по-над 10 тис. гектарів болота, у наслідок чого змінюється не тільки оточення, рельєф, фауна та флора Притясминня, а й побут та економіка його).

Зараз утворена при Окрмузеї постійна рада по справах вивчення Притясминня і для безпосереднього керування виділено бюро. На черзі — затвердження планів праці (як орієнтаційного, за 5-річчя, так і операційного на 1927-28 рік), а також підведення матеріальної бази.

Що ж до праці, проробленої раніше, то по-перше треба зауважити, що розгортатися краєзнавча праця Окрмузею почала й при тому на перших порах нерівномірно, але певним шляхом по основних краєзнавчих галузях: природа, культура та економіка — лише з 1925 р., як і в більшості інших округ.

Так, у 1925 році Музеєм на копті, видані Головою ВУЦВК'у Гр. Ів. Петровським (під час його перебування в Черкасах) перецьно було в Сунках, Голоківці, Суботіві, Івківцях, та Полудівці початкове дослідження ганчарства, яке є одним із характерних виробництв кустарної промисловості на окрузі.

Наслідок: колекція сировини, виробів та приладдя ганчарського по-над 100 №№. Дослідження не закінчене через витрату коптів (150 крб.) на концентрацію експонатів кол. Корсунського раймузею до Черкас.

У 1926 р., разом із ВУАК, за ініціативою й коштами Черкаського Музею, розпочато в с. Маслівій, Златопільськ. району, розкопки глинища, розкопуючи яке для своїх потреб, місцеві селяни невідомо руйнували цінні археологічні пам'ятки і навіть сільрада не могла їх стримати, так що розкопки були єдиним засобом зберегти ці пам'ятки матеріальної культури для науки.

Розкопками члена ВУАК'у П. І. Смоличева, разом з лавід. Музею А. А. Бочковим, що мали на меті за браком часу (кінець вересня) та коптів лише звільнити частину глинища для потреб селян, виявлено культуру поховань II-IV віку нашої ери (досі відомої лише з давніх розкопок В. Хвойка).

У поточному році ці розкопки буде продовжено в ширшому обсязі.

Д-р. Богдан.

РСФСР.

Третя Всеросійська Конференція по Краєзнавству, що скликається Головна наукою та ЦБК в Москві, переноситься на грудень місяці 1927 року.

Оголошений проект програму конференції, який має такий вигляд:

П л е н у м.

Доповідь Головна наукою.

Святський, Д. О.— Відвітна доповідь про роботу ЦБК. Обговорення доповіді ЦБК про становище на місцях.

Пресображенський, Н. Ф.— Доповідь по організаційних питаннях.

Ферман, А. Є.— Біжучий момент в роботі краєзнавчих організацій по вивченню природно-продукційних сил.

Лавров, В. І.— Про уязку работ планових організацій з краєзнавчими організаціями.

Нікітін, Н. П.— Про роль краєзнавчих організацій при вивченні економіки.

Ольденбург, С. Ф.— Краєзнавча робота за кордоном.

Тахо-Годі, А. А.— Про краєзнавчу роботу серед національних меншостей в гірських областях Північного Кавказу.

Організаційно-Методична Секція.

Глушков, В. Г.— Про звязок краєзнавчих організацій з центральними науковими установами в біжучій науковій роботі і в експедиційній діяльності.

Спізодоповідач Безбах, С. А.

Хордикайнен, А. М.— Про структуру краєзнавчого апарату.

Гейніке, Н. А.— Експериментальна справа і краєзнавство.

Феноменов, М. Я.— Завдання краєзнавства в справі вивчення села.

Ерагов, Л. С.— До методології Радянського краєзнавства.

Доповідь Ц. Б. Студентства.

Воробйов, К. І.— (Студентства Ц. Б. К.) Студентство і краєзнавство.

Святський, Д. О.— Про видавничу справу Ц. Б. К. і на місцях.

Золотарьов, Д. А.— Про організацію планового видання порайонних списків С. Р. С. Р.

Грес, І. М.— Науково-літературні підручники для краєзнавчих мандрівок.

Семенов-Тінь-Шанський В. П.— Картографія в краєзнавчій роботі.

Спізодоповідач М. М. Сидишневський.

Павлів-Сильванський, Н. П.— Про роль бібліотек в краєзнавчій роботі.

Забонів, Н. В.— Боротьба за бібліографічну грамотність.

Науково-дослідна секція.

Хордикайнен, А. М.— Праця краєзнавчих організацій в справі вивчення продукційних сил за останні часи.

Фесоченко, Б. А.— Праця краєзнавців у справі вивчення рослинності за останні часи.

Гугарінов, А. Я.— Праця краєзнавців та їхніх організацій в справі вивчення фауни.

Смирнов, Н. П.— Праця краєзнавців у справі вивчення біо-клімату.

Табачка, П. П.— Праця краєзнавців у справі вивчення пам'яток матеріальної культури.

Кудьмін, Б. А.— Праця краєзнавців у справі вивчення побуту народів С. Р. С. Р.

Мількович, Н. З.— Краєзнавство та геологія.

Анциферов, Н. П.— Локальний метод у вивченні пам'яток літератури.

Секція шкільного краєзнавства.

Райков, Б. Г.— Значіння краєзнавства для школи і школи для краєзнавства.

Гнат'єв, Б. В.— Про виробниче краєзнавство у школі.

Доповідь Ц. К. В. Ц. К. С. М.— Про роботу комсомолу по краєзнавству.

Музейна секція.

Програм розробляється Музейним Відділом Головна наукою.

КЕРУЮЧІ МАТЕРІЯЛИ

Л и с т ч. 1.

До краєзнавчих організацій.

Закінчивши операційний рік, Український Комітет Краєзнавства вважає за потрібне підвести підсумки роботі краєзнавчих організацій і намітити головні точки роботи наступного року.

Рік цей проходив головним чином в організаційній роботі на місцях, і цей організаційний період в головному можна вважати закінченим—26 округ мають уже сталі краєзнавчі організації, подекуди охоплюючи цілу округу мережою гуртків і товариств (Кам'янська округа). Разом з тим старі товариства дбали про поглиблення краєзнавчої роботи, в чому так само цей рік дав багаті наслідки (Поділья—Вінниця, Кам'янець; Волинь—Житомир, Коростень; Полтавщина—Полтава, Лубні; Луганськ та ін.).

Отже нині перед краєзнавчими організаціями стають на весь зріст основні питання краєзнавчої роботи, її змісту й способів переведення.

Переглядаючи матеріали з місць, бачимо, що:

1. Буйний ріс гуртків та товариств часто викликав надто широкі плани роботи, що їх організації не могла виконати, а це впливало на зменшення активності, викликало у членів недовіря до своїх сил.

2. Організації ставили іноді надто складні завдання, що виконувати їх могли лише окремі члени, лишаючи решту членів „без роботи“ з пасивною участю в житті організації.

3. Здебільшого організації щякого плану роботи не намічали, а покладалися на ініціативу кожного окремого члена, що давало надто перисту картину роботи в цілому.

4. Це дуже часто трапляється, що роботу краєзнавців спрявлено в надто академічний бік, зовсім не уязано з ближчими потребами свого краю (округи, району) і то часто несвідомо для краєзнавців, а через одірваність їх од ширшого громадського життя своєї місцевості і її громадських установ.

5. Нарешті, в деяких організаціях помітна замкненість у вузькому колі членів і цілковита байдужість до пропаганди краєзнавства і втягнення до краєзнавчої роботи широких кол місцевого суспільства, особливо молоді.

Звертаючи увагу краєзнавчих організацій на зазначені моменти, Український Комітет Краєзнавства вважає, що в дальшій роботі краєзнавчим організаціям належить:

1. Роботу свою по змозі справляти в бік вивчення конкретних потреб місцевого життя, особливо питань, що прямо або побічно звязані з розвитком місцевого господарства.

Для цього краєзнавчі організації повинні увійти в як-найтісніший звязок з місцевими плановими й господарчими установами не стільки шляхом персонального звязку з робітниками цих установ, скільки в процесі всієї своєї роботи, а саме:

а) своєчасно добувати відомості про потреби і науково-дослідну роботу цих установ;

б) інформувати ці установи про наслідки своєї роботи;

в) виносити пропозиції та свої міркування щодо переведення її доцільності тих чи інших заходів, як в дослідчій, так і господарчій роботі свого краю.

2. Посилити плановість роботи, дбаючи за те, щоб плани роботи були цілком реальні і під силу для даної організації.

Плани роботи повинні передбачати:

- а) різний рівень кваліфікації членів організації;
- б) різні дослідчі інтереси їх;
- в) фах окремих членів.

Плани роботи треба як-найдокладніше обговорювати на загальних зборах організації, в процесі роботи переглядати їх і додавати відповідні зміни, а роботу розподіляти відповідно до кваліфікації, інтересів та фаху окремих членів.

3. Всю краєзнавчу роботу треба віддавати під ширший громадський контроль, а для цього:

- а) систематично інформувати про її план і наслідки в місцевій пресі. Про особливо значні наслідки слід подавати відомості і до центральної преси;
- б) планувати прилюдні збори своєї організації;
- в) виступати з відповідними доповідями в клубах, сельбудах, на нарадах сільських, наукових, кооперативних, господарських та ін.

Така інформація служитиме найкращою пропагандою краєзнавства і даватиме роботі організації міцну громадську базу.

4. Особливе значіння в краєзнавчій роботі чим далі набуває молодь, що вже з шкільних починає знайомитися з першими кроками краєзнавства, от-же краєзнавчим організаціям слід подбати про втягнення молоді до систематичної краєзнавчої роботи, привчаючи її до колективних форм дослідчої праці, шляхом втягнення молоді до своєї організації, утворення (де є потреба) окремих секцій молоді та спеціальних гуртків (юних краєзнавців).

5. З огляду на те, що різні навчальні заклади, як-то трудові школи, профшколи, педагогічні та сільсько-господарські технікуми й ін. включають до своїх навчальних планів і фактично провадять на місцях краєзнавчі дослідження, організаціям належить контактувати свою роботу з ними і тим прагнути найбільшої економії сил, часу й матеріальних засобів.

6. Зважаючи на значне підвищення інтересу до краєзнавчої роботи серед національних меншостей, що населяють Україну, надалі потрібно в районах з мішаним населенням звернути особливу увагу на охоплення краєзнавчою роботою всіх національних груп (погоджуючи її з Бюром Нацмен. Окрвиконкомів) і на втягування в цю роботу активу цих нацменшостей.

7. Про заходи, що розпочнуть краєзнавчі організації в зв'язку з цим листом, Український Комітет краєзнавства прохає своєчасно інформувати його.

Український Комітет Краєзнавства.

17. IX. 1927

м. Харків.

Відповідальний редактор
М. Криворотченко

Відповідальний редактор М. Криворотченко.

РОБІТНИКИ Й СЕЛЯНИ!

ПАМ'ЯТАЙТЕ, що найкращий багато-ілюстрований журнал, який обслуговує роб.-сел. маси й дає у зрозумілій для них формі **НАЙРІЗНОМАНІТНІШІ ЗНАННЯ З РІЗНИХ ГАЛУЗЕЙ НАУКИ Й ЖИТТЯ**

видається Періодсектором ДВУ під назвою

„ЗНАННЯ“

на 1927 рік 24 числа

Журнал містить багато цікавого матеріалу, кожний свій відділ ілюструє багатьма ілюстраціями та фотографіями. У журналі беруть участь найвидатніші науково-літературні сили

Журнал радимо кожному робітникові, що хоче збільшити свої знання

ПЕРЕДПЛАТА

на рік	6	крб.	—	коп.
„ 6 міс.	3	„	25	„
„ 3 „	1	„	75	„

Комплекти журналу „ЗНАННЯ“ за 1926 рік можна придбати в експедиції із 20% знижкою—за 4 крб. 80 коп.

ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ СКРІЗЬ:

у секторі періодичних видань ДВУ, Харків, Сергіївська площа, Московські ряди, 11, а також уповноваженими по всіх містах України та в поштово-телеграфних конторах

Перевірено 1948 р.

„КРАЄЗНАВСТВО“

ЖУРНАЛ ДЛЯ МАСОВОГО КРАЄЗНАВЦЯ
ВИХОДИТЬ ЩО-МІСЯЦЯ, КРІМ ЛИПНЯ
І СЕРПНЯ (10 ЧИСЕЛ НА РІК), РОЗМІ-
РОМ ДВА АРКУШІ

ЖУРНАЛ МАЄ ВІДДІЛИ:

1. **ЗАГАЛЬНИЙ.**— Освітлює теоретичні основи та загальні питання краєзнавства.
2. **МЕТОДИКА КРАЄ-ЗНАВЧОЇ РОБОТИ.**— Подає практичні вказівки по краєзнавчій роботі (що і як робити краєзнавцєві).
3. **ШКІЛЬНЕ КРАЄЗНАВСТВО.**
4. **НАШ КРАЙ.**— Подає матеріяли, що наочно ілюструють досягнення в справі вивчання окремих районів краєзнавчими організаціями або окремими краєзнавцями.
5. **ЖИТТЯ КРАЄЗНАВЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ.**— Подає відомості про життя й роботу краєзнавчих організацій.
6. **БІБЛІОГРАФІЯ.**— Подає зразкові бібліотечки, рекомендовані списки краєзнавчої літератури, огляд літературних новин краєзнавчих.
7. **КЕРУЮЧІ МАТЕРІЯЛИ.**

В 1927 р. вийде 6 чисел

ПЕРЕДПЛАТА:

До кінця року 1 карб. 50 коп.
1 число 30 коп.

Передплату й замовлення приймає Український
Комітет Краєзнавства—ХАРКІВ, Шпитальний
зав. 5 (Біологічний корпус).